

PENKETO AMZIUS

BALTOJI ŽYNĖ

Alma littera

TRUDI
CANAVAN

ĮŽANGA

A tsargiai, kad šiugždant susisukusiems lapams arba trakštelėjus lūžtančioms šakelėms neišsiduotų ateinanti, Auraja perlipo per nuvirtusio medžio kamieną. Ties kaklu pajutusi timplėlėjimą, sustojo ir atsigręžė. Jos tolo skvernas užkliuvo už šakos. Auraja išsilaisvino ir susikaupusi vėl pasiruošė žengti pirmyn.

Grobis sujudėjo ir Auraja akimirksniu sustingo.

Jis negalėjo manęs išgirsti, – tarė sau ji. – Nesukėliau nė menkiausio triukšmo.

Sulaikiusi kvapą ji žiūrėjo, kaip vyriškis atsistojo ir užvertęs galvą pažvelgė į apkerpėjusias senos garpos šakas. Jo sapnų py nėjo liemenę margino karpytlapių metami šešėliai. Netrukus jis pritūpė ir vėl ėmė atidžiai tyrinėti pomiškį.

Auraja atsargiai žengė tris žingsnius link jo.

– Šiandien tu ankstyva, Auraja.

Auraja suirzo, garsiai atsiduso ir, vilkdama kojas, priėjo prie vyro. *Vis tiek vieną gražią dieną užklupsiu jį netikėtai, – prisiekė ji sau.*

– Vakar vakare motina išgėrė didelę dozę vaistų. Rytoj anksti nepabus.

Lejardas atplėšė gabalėlį garpos žievės, iš liemenės kišenės išsitraukė peilį trumpa geležte, įbedė jos galą į plyšį medžio kamienė ir sukiodamas išgremžė skylę, kurioje dabar buvo matyti po žieve glūdinčios smulkios raudonos sėklos.

– Kas tai? – susidomėjusi paklausė Auraja.

Nors Lejardas jau kelerius metus mokė Aurają pažinti mišką ir jo paslaptis, vis dėlto jai dar daug ko reikėjo mokytis.

– Garpos sėklos. – Lejardas peilio geležtės galu pažėrė sau ant delno žiupsnį šio gamtos gėrio. – Garpos sėklos spartina širdies plakimą ir išvaiko miegus. Jas vartoja į tolimas keliones traukiantys pasiuntiniai, kareiviai bei mokslo vyrai, kuriems tenka būdrauti, ir...

Jis staiga nutilo, ištiesino pečius ir atidžiai pažvelgė į miško tankmę. Auraja išgirdo tolumoje trakstelint šaką. Jos žvilgsnis nukrypo į tarpus tarp medžių. Gal tėvas atėjo vestis jos namo? O gal čia žynys Avorimas? Jis buvo jai prisakęs nesišnekėti su sapnų pynėjais. Aurajai patiko slapta nusižengti žynio priesakams, bet ji tikrai nenorėjo būti užklupta Lejardo draugijoje. Ji ėmė trauktis ir žingtelėjo atatupsta.

– Nejudėk.

Nustebinta įsakmaus Lejardo balso, Auraja sustingo. Paskui išgirdo žingsnius, atsisuko ir pamatė ateinant du vyrus. Abu jie buvo kresni ir vilkėjo patvarias, iš storos gyvulių odos pasiūtas liemenes, o jų veidus margino juodi brūkšniai ir spiralės.

Danvėjiečiai... – dingtelėjo Aurajai.

– Tylėk, – burbtelėjo Lejardas. – Pats su jais pakalbėsiu.

Danvėjiečiai pamatė ją ir Lejardą. Jiems sparčiai artinantis, Auraja atkreipė dėmesį, kad abu vyrai juosi į makštis įkištus kalavijus. Lejardas stovėjo nejudėdamas. Danvėjiečiai sustojo per kelis žingsnius nuo jo.

– Sapnų pynėjau, – prabilo vienas iš jų, – ar miške yra ir daugiau žmonių?

– Nežinau, – atsakė Lejardas. – Miškas didelis ir į jį retai kas užklysta.

Karys kalaviju mostelėjo į kaimo pusę.

– Eime su mumis.

Lejardas nesiginčijo ir nieko neprašė paaiškinti.

– Ar nenori paklausti, kas čia vyksta? – sušnabždėjo Auraja.

– Ne, – atsakė Lejardas. – Netrukus ir taip sužinosime.

Oralinas buvo didžiausias kaimas šiaurės vakarų Hanijoje, bet tuos, kurie jame lankėsi, Auraja buvo girdėjusi šnabždantis, girdi, tas jo dydis ne kažin koks. Kaimas buvo įsikūręs ant kalvos, nuo kurios puikiai galėjai matyti aplink plytinčius laukus ir mišką. Čia dunksojo akmeninė šventykla, aukščiau gerokai pranokstanti kitus namus, o visą kaimą juosė senovinė mūro siena. Senieji vartai prieš gerą pusšimtį metų buvo iškabinti, ir ten, kur kadaise girgždėjo vyriai, dabar stirksojo tik išklypę ir surūdiję geležiniai strypai.

Danvėjiečių kariai patruliavo palei visą mūro sieną, o laukuose nebuvo matyti nė vieno darbininko. Tuščiomis kaimo gatvelėmis Aurają ir Lejardą kariai nuvedė į šventyklą ir liepė eiti į vidų. Erdvioje patalpoje grūdosi kaimo gyventojai. Kai kurie jaunesni vyrai buvo sutvarstyti. Išgirdusi savo vardą, Auraja apsidairė, pamatė tėvus ir nuskubėjo pas juos.

– Ačiū dievams, tu gyva, – spausdama Aurają glėbyje tarė motina.

– Kas čia nutiko?

Motina vėl klestelėjo ant grindų.

– Šie svetimšaliai mus čia atvarė, – paaiškino ji. – Nors tėvas jiems ir sakė, kad sergu.

Auraja atsirišo tolo raištelius, sulanksčiusi drabužį padėjo jį ant grindų ir ant jo atsisėdo.

– Gal prasitarė, kodėl?

– Ne, – įsiterpė į pokalbį tėvas. – Nemanau, kad jie ketina mus skriausti. Kai žyniui Avorimui nepavyko pasipriešinti, kai kurie mūsų vyrai mėgino stoti į atvirą kovą su kariais, bet nė vienas nebuvo nužudytas.

Auraja nesistebėjo, kad danvėjiečiai Avorimą įveikė. Mat nors visi žyniai turėjo magiškų galių, toli gražu ne visi galėjo pasigirti esą galingi magai. Auraja numanė, kad net kai kurie valstiečiai magiškų galių turėjo daugiau už Avorimą.

Lejardas stabtelėjo prie vieno iš sužeistų vyrų.

– Gal nori, kad apžiūrėčiau žaizdą? – tyliai paklausė.

Sužeistasis jau ketino kažką sakyti, bet staiga, pamatęs į priekį žingtelėjusį ir šalia sustojusį vyrą baltais drabužiais, sustingo kaip nudiegtas ir sučiaupė lūpas. Paskui pakėlęs galvą pažvelgė į žynį Avorimą ir papurtė galvą.

Lejardas ištiesino pečius ir pakėlė akis į žynį. Nors ūgiu Avorimas Lejardui neprilygo, vis dėlto jis buvo nepaprastai įtakingas. Vyrams varstant vienas kitą žvilgsniais, Auraja pajuto krūtinėje daužantis širdį, o po kelių akimirku Lejardas linktelėjo ir nuėjo.

Kvailys, – dingtelėjo jai. – Lejardas galėjo bent jau numalšinti skausmą. Ar taip svarbu, kad jis negarbina dievų? Apie gydymą jis išmano daugiau už visus čia susirinkusiuosius...

Ir vis dėlto ji suprato, kad viskas ne taip paprasta. Ratiečiai ir sapnų pynėjai nuo seno vieni ant kitų griežė dantį. Ratiečiai nekenė sapnų pynėjų už tai, kad šie negarbina dievų. O sapnų pynėjai pyko ant dievų, nes šie nužudė jų vadą Mirarą. *Bent jau taip sako žynys Avorimas, – pagalvojo Auraja. – Lejardo niekada negirdėjau kalbant ko nors panašaus.*

Per šventyklą nusirito džeržgiančio metalo aidas. Visi atsisuko ir pamatė besiveriant duris. Įėjo du danvėjiečių kariai. Vienam iš jų išilgai kaktos buvo išstatuoruoti brūkšniai ir jis atrodė nuolat susiraukęs. Auraja pažino tatuiruotę ir jai apmirė širdis. *Jis – danvėjiečių vadas. Kartą Lejardas man aiškino, ką reiškia tos tatuiruotės.* Šalia jo stovėjo vyras tamsiai mėlynais drabužiais ir spindulius primenančiomis linijomis išmargintu veidu. *O šis – kerėtojas.*

Abu kariai apsidairė po šventyklą.

– Kas vadovauja kaimui? – paklausė danvėjiečių vadas.

Akivaizdžiai nerimaudamas, į priekį žingtelėjo kaimui vadovaujantis apkūnus pirklys, vardu Kurinas.

– Aš.

– Kuo tu vardu ir koks tavo rangas?

– Aš Kurinas, kaimo galva.

Danvėjiečių vadas neskubėdamas nužvelgė tuklų vyrą.

– O aš – Balas, Mirimo talmas, kalemas ir levenarkas.

Auraja prisiminė Lejardo pamokas. *Talmas* buvo žemvaldžio titulas, *kalemas* – aukštas karinis laipsnis danvėjiečių kariuome-

nėje. Levenarkais tikriausiai save vadino kažkuri viena iš dvidešimt vienos danvėjiečių karių giminės, bet apie jokių levenarkus Auraja niekada nebuvo girdėjusi.

– Čia – Senas, – kryptelėjęs galvą į šalia stovintį kerėtoją pridūrė Balas, – levenarkų ugnies karys. Matau, su jumis yra ir žynys. – Jis pažvelgė į Avorimą. – Priek ir pasisakyk, kas esi.

Avorimas grakščiai nusklandė į priekį ir sustojo šalia kaimo galvos.

– Esu žynys Avorimas, – tarė jis ir, neslėpdamas paniekos, susiraukė. – Kodėl užpuolėte kaimą? Tuoj pat mus paleiskite!

Auraja vos susilaikė nesudejavusi. Su danvėjiečiu – juolab ką tik paėmusiu įkaitais visus kaimo gyventojus – taip kalbėti nederėjo.

Į šį žynio reikalavimą Balas nekreipė dėmesio.

– Eime su manimi.

Balui apsisukus, Kurinas suglumęs pažvelgė į Avorimą, o šis, norėdamas pirklį padrąsinti, uždėjo ranką jam ant peties. Abu vyrai paskui Balą išėjo iš šventyklos.

Vos tik durys užsivėrė, kaimo gyventojai ėmė svarstyti, kas čia vyksta. Nors Oralino kaimas buvo įsikūręs netoli Danvėjaus, jo gyventojai apie kaimyninę šalį beveik nieko nežinojo. Jiems to ir nereikėjo. Mat abi šalys skyrė sunkiai įveikiami kalnai, tad prekyba vyko jūra arba toli pietuose esančia kalnų perėja.

Vien pagalvojus, ką Kurinas ir Avorimas galėtų leptelėti norėdami suerzinti Balą, Aurają nukrėtė šiurpas. Ji abejojo, ar, be Lejardo, kaime atsirasų bent vienas žmogus, gerai pažįstantis danvėjiečius, gebantis su jais derėtis ir rasti išeitį iš susidariusios padėties. Bet Avorimas niekada nebūtų leidęs sapnų pynėjui kalbėti visų kaimo žmonių vardu.

Auraja prisiminė, kaip vieną dieną, beveik prieš penkerius metus, susipažino su Lejardu. Jos šeima persikėlė gyventi į kaimą vildamasi, kad ramioje ir švarioje aplinkoje jos motinos sveikata pasitaisys. Bet nepasitaisė. Auraja buvo girdėjusi, kad sapnų pynėjai yra geri gydytojai, todėl susirado Lejardą ir gana įžūliai paprašė jį išgydyti motiną.

Nuo to laiko kartą per kelias dienas Auraja jį aplankydavo. Mat jai kilo daugybė klausimų apie pasaulį, į kuriuos niekas negalėjo atsakyti. Žynys Avorimas galėjo papasakoti tik apie dievus, o išmokyti naudotis dauguma magiškų galių buvo per silpnas. Auraja žinojo, kad Lejardas yra stiprus magas, mat niekuomet nepritrūkdavo galių, kurias galėtų jai perduoti.

Auraja Avorimo nemėgo, bet suprato ratiečių elgesio normų turinti mokytis iš ratiečių žynio. Ji dievino ritualus ir pamokslus, istoriją ir įstatymus ir manė, kad jai labai pasisekė, jog gyvena laikais, kuriems dievai lėmė taiką ir gerovę.

Aš būčiau geresnė žynė už jį, – tarė sau Auraja. – Bet niekada ja netapsiu. Kol mama serga, turiu likti čia ir ja rūpintis.

Jos mintis išblaškė vėl prasivėrusios šventyklos durys. Pro jas skubriai įžengė Kurinas su Avorimu, ir kaimo gyventojai iš karto susibūrė aplink juos.

– Rodos, šie vyrai siekia sužlugdyti besikuriančią Danvėjaus ir Hanijos sąjungą, – paaiškino jiems Kurinas.

Avorimas pritariamai linktelėjo.

– Kaip žinote, Baltieji jau seniai siekia sąjungos su danvėjiečiais. Dabar, mirus senam ir įtariam I-Ormui ir šalį ėmus valdyti gudriajam jo sūnui I-Portakui, jiems ėmė šypsotis sėkmė.

– Tai ko tie kariai čia atsibastė? – paklausė kažkuris iš kaimo gyventojų.

– Sužlugdyti sąjungos. Kariai man liepė susisiekti su Baltaisiais ir perduoti jų reikalavimus. Taip ir padariau ir... šnekėjausi su pačiu Juranu.

Auraja išgirdo kelis žmones tyliai aihtelint. Mat žyniai, pasitelkę telepatiją, retai kalbėdavosi su kuriuo nors iš Dievų Išrinktųjų, – kitaip sakant, su kuriuo nors iš keturių ratiečių vadų, dar vadinamų Baltaisiais. Iš jaudulio Avorimui užkaito skruostai.

– Ką jis sakė? – paklausė kaimo kepėjas.

Šiek tiek padvejojęs, Avorimas tarė:

– Jis nerimauja dėl mūsų ir padarys viską, ką gali.

– Ką būtent?

– To Juranas nepasakė. Tikriausiai pirma pasikalbės su I-Portaku.

Nuskambėjo dar keli oraliniečių klausimai. Avorimas prabilo garsiai, kad visi girdėtų:

– Danvėjiečiai aiškiai pasakė, kad karo su Hanija nenori. Juo lab kad nepaklusti Baltiesiems tolygu paniekinti dievus. Nežinau, ar ilgai čia būsime. Turime būti pasiruošę laukti kelias dienas.

Pasipylius praktiniams klausimams, Auraja pamatė, kad Lejardas suraukė antakius, o jo veide šmėstelėjo rūpestis ir abejonė. Įdomu, ko jis baiminasi? Gal abejoja, ar Baltieji mus apgins?

Aurają aplankė sapnas. Ji žingsniavo ilgu koridoriumi, kuriame palei sienas rikiavosi lentynos, užverstos popieriaus ritinėliais ir rašomosiomis lentelėmis. Nors šie dokumentai atrodė įdomūs, ji į juos nė nepažvelgė, mat giliai širdyje žinojo, kad nė viename iš jų neras to, ko ieško. Auraja jautė nenugalimą norą eiti toliau. Netrukus įžengė į nedidelį apskritą kambarėlį. Jo viduryje ant pakylės pamatė didelį popieriaus ritinį. Šis išsivyniojo ir Auraja pažvelgė į tekstą.

Staiga ji pabudo, atsisėdo tiesi kaip styga ir pajuto, kad krūtinėje daužosi širdis. Šventykloje viešpataujančią tylą drumstė vien miegančių žmonių alsavimas. Ji apsižvalgė ir išvydo tolimajame kampe miegantį Lejardą.

Gal šį sapną atsiuntė jis? Jei taip, tuomet Lejardas nepaisė įstatymo, už kurio pažeidimą baudžiama mirtimi.

Tik... ar tai svarbu, jei vis tiek visi mirsime?

Auraja tvirčiau susisiautė tolą ir, prisiminusi sapną, ėmė svarstyti, kodėl dabar yra visiškai tikra, kad Oralino kaimas pasmerktas. Susapnuotame ritinėlyje buvo vienintelė pastraipa:

„Levenarkas“ danvėjiečių kalba reiškia „nepaisantis garbės“. Taip vadinamas karys, atsisakęs garbės ir visų savo pareigų, kad galėtų kautis dėl kokių nors idealų arba moralės principų.

Anksčiau Aurajai buvo sunku patikėti, kad danvėjietis karys galėtų imti įkaitais taikius kaimo gyventojus arba žudyti beginklius žmones ir taip paminti savo giminės garbę. Bet dabar jai

tarsi akys atsivėrė. Šiems danvėjiečiams garbė nerūpėjo. Jie galėjo padaryti bet ką, taip pat ir išžudyti visus oraliniečius.

Baltieji buvo nepaprastai galingi Apdovanotieji ir, susikovę su danvėjiečiais, būtų nesunkiai juos įveikę, bet kovai tebevykstant danvėjiečiai kaimo gyventojus tikriausiai būtų nužudę anksčiau, nei Baltieji būtų juos sutriuškinę. Daug Hanijos žmonių būtų buvę įkalinti, dar daugiau jų būtų susidūrę su kitokiais pavojais.

Baltieji nesitrauks, – pagalvojo Auraja. – Jau geriau leis kai kuriuos arba net visus mūsiškius išžudyti, nei drąsins priešininkus ateityje imti įkaitais visą kaimą. – Auraja papurtė galvą. – Kodėl Lejardas atsiuntė šį sapną? Juk nekankintų manęs šia tiesa, jei vis tiek nieko negalėčiau pakeisti.

Ji dar kartą prisiminė, ką perskaitė susapnuotame popieriaus ritinėlyje. *Levenarkas. Atsisakęs garbės. Kaip galėtume pasinaudoti šia žinia savo labui?*

Likusias nakties valandas Auraja praleido būdraudama ir įtemptai mąstydamą. Ir atsakymą rado tik tuomet, kai į šventyklą nedrąsiai ėmė skverbtis blausi ankstaus ryto šviesa.

Po kelių dienų žmonių nuotaika jau buvo subjurusi, o šventyklos oras – gaižus ir pritvinkęs nelabai malonių kvapų. Žynys Avorimas nieko kito neveikė, tik maldė tarp kaimo gyventojų išplieskusius ginčus arba mėgino įkvėpti jiems drąsos. Ir kasdien išrėždavo po kelis pamokslus. Šiandien jis kalbėjo apie niūrius laikus prieš Dievų karą, kai pasaulyje viešpatavo sumaištis.

– Žyny Avorimai... – išklausęs pamokslo, prabilo jaunas vaikinai.

– Klausau tavęs.

– Kodėl dievai danvėjiečių nenužudo?

Avorimas šyptelėjo.

– Dievai – tobulos magiškos būtybės. Norėdami pasaulyje ką nors keisti, jie turi veikti per žmones. Todėl ir turime Baltuosius. Jie yra dievų rankos, akys ir balsai.

– Kodėl dievai *jums* nesuteikia galios nužudyti danvėjiečius?

– Nes kilusiems sunkumams įveikti yra geresnių būdų nei žudymas. Danvėjiečiai... – Žynys nutilo nebaigęs sakinio. Jis nukreipė žvilgsnį į kažką tolumoje, o tuomet nusišypsojo. – Atėjo Baltoji Mairė, – pasakė Avorimas.

Auraja labai susijaudino. *Viena iš Baltųjų čia, Oraline!* Bet vos tik atsidarė šventyklos durys, jaudulį pakeitė nusivylimas. Į vidų įžengė Balas, o kartu su juo – keli kariai ir jo kerėtojas, vardu Senas.

– Žyny Avorimai. Kurinai. Ateikite.

Avorimas ir Kurinas išskubėjo iš šventyklos. Senas su jais neišėjo. Jis suraukė antakius, ir spindulius primenantys brūkšniai ant jo veido išsikreipė. Kerėtojo pirštas nukrypo į kalvio tėvą Ralamą.

– Tu... Eikš.

Senis atsistojo ir nušlubčiojo link kerėtojo vilkdamas prieš daug metų lūžusią, nesėkmingai gydytą ir kreivą likusią koją.

Auka, – dingtelėjo Aurajai. Jausdama krūtinėje smarkiai plakančią širdį, ji žengė artyn. Auraja turėjo planą, kurio esmė buvo... viltis, jog danvėjiečiai, kad ir kokių turėjo ketinimų, nenorės nusižengti savo papročiams. Ji žengė dar porą žingsnių ir kūnu užstojo Ralamą.

– Pagal Loro priesakus, – sustojusi priešais Seną prabilo ji, – turiu teisę pasikeisti su šiuo vyru vietomis ir reikalauju leisti ją pasinaudoti.

Kerėtojas priblokštas kelis kartus sumirksėjo. Paskui pasuko galvą, žvilgtelėjo į duris saugančius karius ir, atsainiai mostelėjęs į Aurają, danvėjietiškai kažką pasakė.

– Žinau, kad mane supratai, – priėjusi dar arčiau kerėtojo, tarė ji ir dabar juodu skyrė vos vienas žingsnis. – Ir tavo broliai kariai suprato. Reikalauju leisti man pasikeisti vietomis su šiuo vyru.

Aurajos širdis daužėsi kaip pašėlus. Keli žmonės šuktelėjo Aurajai, kad grįžtų. Senis trūktelėjo ją už rankos.

– Viskas gerai, mergaite. Aš eisiu.

– Ne, – pasakė Auraja. Tada susikaupė ir atrėmė Seno žvilgsnį. – Paimsi mane?

Senas prisimerkė.

– Pati apsisprendei?

– Taip.

– Tuomet eime.

Kažkas iš kaimo gyventojų garsiai pašaukė Aurają vardu ir ji suraukė kaktą supratusi, kad taip sielvartauja jos motina. Bet susitvardė, atsispyrė pagundai atsisukti ir paskui danvėjiečius išėjo iš šventyklos.

Atsidūrusi lauke Auraja pajuto, kad jos drąsa sparčiai mažta. Danvėjiečių kariai susibūrė prie spragos kaimo gynybinėje sienoje ir sustojo pusračiu. Jų iečių smaigaliai spindėjo apšviesti vėlyvo popiečio saulės. Nei Kurino, nei žynio Avorimo niekur nebuvo matyti. Balas atsiskyrė nuo pusračiu išsirikiavusių karių. Išvydęs Aurają, jis suraukė antakius ir savo kalba kažką pasakė.

– Ji pati pasisiūlė, – hanijiečių kalba paaiškino Senas.

– Kodėl sutikai?

– Ji ištarė ritualo žodžius. Būtų buvę negarbinga...

Balas įpykęs prisimerkė.

– Mes – levenarkai. Garbė mums nerūpi. Vesk ją...

Staiga kieme nuskambėjo garsus įspėjimas. Visi sužiuro į žynę, stovinčią gynybinės sienos spragoje.

Ji buvo graži. Šviesiai gelsvais, dailiai sušukuotais plaukais. Didelėmis, mėlynomis, į visus romiai žvelgiančiomis akimis. Staiga Auraja viską pamiršo ir suvokė tik tai, kad prieš ją – Baltoji Mairė. Po akimirkos Senas savo geležiniais gniaužtais suspaudė Aurajai riešą ir nusitempė ją paskui Balą, žingsniuojantį link ką tik pasirodžiusios moters.

– Nė iš vietos, kitaip ji mirs, – pagrasino danvėjiečių vadas.

Mairė atidžiai nužvelgė Balą.

– Balai, Mirimo talmi, kalemai ir levenarkai, kodėl kalini Oralino žmones?

– Ar tavo žynys nepaaiškino? Reikalaujame, kad atsisakytum ketinimo sudaryti sąjungą su Danvėjumi. Jei nesutiksi, kaimiečius nužudysime.

– I-Portakas tam nepritars.

– Nesutariame ne tik su jumis, bet ir su I-Portaku.

Mairė linktelėjo.

– Kodėl trokštate sužlugdyti sąjungą, jei dievai nori matyti mūsų šalių vienybę?

– Dievai tik pranešė, kad mūsų šalys bus sąjungininkės, bet nepasakė, kad danvėjiečius valdys Baltieji.

– Nenorime jūsų valdyti.

– Tuomet kodėl reikalaujate teisės kontroliuoti mūsų kariuomenę?

– Nereikalaujame. Jūsų kariuomenei vadovauja ir visada vadovaus I-Portakas ir jo įpėdiniai.

– Bet ugnies karių toje kariuomenėje nebus.

Mairė nustebusi kilstelėjo antakius.

– Vadinas, priešinatės ne sąjungai, o ketinimui panaikinti kerėtojų gentį?

– Taip.

Mairė susimąstė.

– Manėme, kad ir patys kerėtojai pritaria savo genties panaikinimui. I-Portakas mano, kad magišku galių turintys danvėjiečiai, išsiųsti mokyti ir tapę žyniais, ilgainiui duotų nemažai naudos. Galime išmokyti juos daugybės dalykų, kurių savo genties namuose jie niekada neišmoks. Kad ir gydymo meno.

– Mūsų ugnies kariai patys žino, kaip gydyti žaizdas! – atšovė Senas taip garsiai, kad tas balsas Aurajai net ausis užgulė.

Mairė atsisuko ir pažvelgė į jį.

– Bet neišmanote, nei kaip gydyti vaikus, nei kaip padėti sunkiai gimdančiais moteriai, nei kaip grąžinti akių šviesą seniui.

– Tuo rūpinasi mūsų sapnų pynėjai.

Mairė papurtė galvą.

– Danvėje negali būti tiek daug sapnų pynėjų, kad jie spėtų pasirūpinti visais sergančiaisiais.

– Pas mus jų daugiau nei Hanijoje, – vis dar šiaušdamasis tarė Senas. – Kitaip nei Hanijos žmonės, mes jų nepersekiojome ir nežudėme.

– Prieš šimtą metų atsikratyti sapnų pynėjų vado Miraro danvėjiečiai troško ne mažiau už Hanijos žmones. Tik keli sukklaidinti

hanijiečiai siekė nužudyti ir jo sekėjus. Bet tai nebuvo mūsų įsakymas. – Mairė trumpai nutilo. – Net jei sapnų pynėjai iš tiesų yra gabūs gydytojai, vis dėlto dievų duotų galių jie neturi. Mes galime jums duoti gerokai daugiau.

– Jūs atimtumėte iš mūsų tūkstantmečius puoselėjamą tradiciją, – pasakė Balas.

– Ar dėl to norite tapti dievų priešais? – paklausė ji. – Ar dėl to verta pradėti karą? Nes nužudę šio kaimo gyventojus būtent taip ir padarysite.

– Taip, – niūriai tarė Balas, – mes pasiruošę pradėti karą. Mat žinome, kad panaikinti kerėtojų gentį reikalauja ne dievai, o I-Portakas ir Baltieji.

Mairė atsiduso.

– Kodėl anksčiau nieko nesakėte? Jei būtumėte taikiai į mus kreipėsi, sutarties sąlygas būtų buvę galima pakeisti. O dabar negalime paklusti jūsų reikalavimams, nes kiti, pamatę, kad jums pavyko, siekdami savo tikslų taip pat ims grasyti nekaltiems žmonėms.

– Vadinasi, šio kaimo gyventojus paliksite likimo valiai?

– Kaltė dėl šio kaimo gyventojų žūties slėgs *jūsų* sąžinę.

– Šit kaip? – nusišaipė Balas. – Kažin, ką žmonės pagalvos apie Baltuosius, sužinoję, kad atsisakėte gelbėti savo valdinius?

– Savo žmonių ištikimybe nė trupučio neabejoju. Iki vakaro privalai išvykti, Mirimo talmi. Tegul dievai rodo tau kelią.

Baltoji apsisuko eiti.

– Tiesa mūsų pusėje, – tyliai tarė Balas. – Dievai tai mato.

Jis abejingai dėbtelėjo į Aurają ir linktelėjo Senui. Pajutusi, kaip Senas pirštais spaudžia jai pakaušį, Auraja apimta siaubo sustingo.

– Palaukite! – gailiai sušuko ji. – Ar prieš mirtį galiu kai ką pasakyti?

Auraja pajuto, kad Seno gniaužtai šiek tiek atsileido. Mairė stabtelėjo ir atsigrėžusi žvilgtelėjo į Balą. Danvėjietis nusišypsojo.

– Kalbėk, – tarė.

Auraja pažvelgė į Mairę, tuomet – į Balą ir prisiminė žodžius, kuriuos mintyse dėliojo kelias pastarąsias dienas.

– Išeitys iš šios padėties yra keturios, – prabilo ji. – Danvėjiečiai gali atsisakyti savo ambicijų ir nusileisti Baltiesiems. – Ji žvilgtelėjo į Balą. – Bet taip greičiausiai nenutiks. Taip pat sunku tikėtis, kad Baltieji nusileis ir sąjungai sudaryti lauks geresnių laikų, mat tikrai nenorės, kad kas nors sumanytų sekti danvėjiečių pavyzdžiu.

Aurajai išdžiūvo burna. Ji nutilusi tyliai krenkštelėjo.

– Rodos, Baltieji turės leisti levenarkams mus nužudyti. O tuomet arba Baltieji, arba I-Portakas sunaikins levenarkus. Ir visi mes būsime kankiniai, garbingai žuvę už savo šalį arba siekdami tikslo. – Auraja vėl pažvelgė į Balą. – O gal klystu? Net jei žūsite, kerėtojų gentis vis tiek bus panaikinta. Jūs pralaimėsite. – Aurajos akys nukrypo į Mairę. – Turi būti kita išeitis.

Visi spoksojo į Aurają. Ji vėl prisivertė pažvelgti į Balą.

– Pasistenk, kad levenarkai *atrodytų* pralaimėję. Numojai ranka į garbę ir atėjai čia pasiruošęs padėti galvą, kad tik išgelbėtum kerėtojų gentį. Tad gal galėtum vietoj gyvybės paaukoti savo garbę?

Balas susiraukė.

– Garbę?

– Jei sutiktumėte patirti gėdą, jei leistumėtės Baltųjų išlydimi iš Hanijos ir atrodytumėte pralaimėję, mums nereikėtų baimintis, kad kas nors sumanys sekti jūsų pavyzdžiu. – Dabar Auraja kreipėsi į Mairę: – Jei jis sutiks, ar pakeisite sutarties sąlygas?

– Ar leisime jų genčiai ir toliau gyvuoti?

– Taip. Net aš, gyvenanti šiame nuošaliame kaimelyje, esu girdėjusi apie garsiąją danvėjiečių ugnies karių gentį.

Mairė pritariamai linktelėjo.

– Sutinku, jei tik Danvėjaus žmonės vis dar nori, kad ši gentis gyvuotų.

– Tuomet pakeiskite sąjungos sutarties sąlygas, bet ne iš karto, kitaip žmonėms nebus sunku susieti dabartinį levenarkų žygį ir pakeistas sąlygas. Sugalvokite kokią nors gudrybę, pateisinančią šiuos keitimus.

Balas ir Mairė susimąstė. Senas tyliai suniurnėjo ir danvėjiečiai kažką pasakė. Išgirdęs Balo atsakymą, jis įsitempė ir daugiau nepratarė nė žodžio.

– Norėtum ką nors pridurti, mergaite? – paklausė Balas.

Auraja nuleido galvą.

– Būčiau dėkinga, jei mano šeimą ir kaimynus paliktumėte gyvus.

Rodos, šie žodžiai Balą pralinksmino. Jis atsisukęs pažvelgė į Mairę. Auraja kaip įmanydama mėgino nepasiduoti nuojautai, kad baisiai apsikvailino.

Bent jau pamėginau. Jei sugalvojusi, kaip išgelbėti kaimą, nebūčiau siekusi to sumanymo įgyvendinti, tai... tai... vis tiek būčiau žuvusi.

– Sutinki leisti visiems manyti, kad pralaimėjai? – paklausė Mairė.

– Taip, – atsakė Balas. – Bet turiu atsiklausti savo vyrų. Jei jie sutiks, ar pakeisite sutarties sąlygas?

– Jei tam pritaras kiti Baltieji ir I-Portakas. Gal pasitarkime su saviškiais ir po valandos vėl susitikime?

Balas linktelėjo.

– Ir iki tol kaimo gyventojų neskriausite?

– Prisiekiu Loru, jiems nieko bloga nenutiks. Tik iš kur man žinoti, kad mums pasitraukus *tikrai* pakeisite sutarties sąlygas?

Mairė šyptelėjo.

– Dievai mums neleidžia laužyti pažadų.

– Teks pasitenkinti tavo žodžiu, – burbtelėjo Balas. – Grįžk čia po valandos. Tada išgirsi ir mūsų atsakymą.

Mairei įžengus į šventyklą, kaimo gyventojai nuščiuvo.

– Ginčą išsprendėme taikiai, – pranešė ji. – Danvėjiečiai iške-
liavo. Visi galite grįžti namo.

Šventyklos erdvę akimirksniu užpildė džiaugsmingi šūksniai.

Paskui Mairę, Avorimą ir Kuriną į vidų grįžo ir Auraja.

– Kvailute! – išgirdo ji pažįstamą balsą. Aurajos motina pribėgusi tvirtai suspaudė dukrą glėbyje. – Kodėl tai padarei?

– Vėliau paaiškinsiu.

Auraja apsidairė ieškodama Lejardo, bet jo niekur nebuvo matyti. Kai motina atšlijo, Auraja staiga susivokė, kad šalia jos stovi Mairė.

– Auraja Dažytoja, – tarė Baltoji, – pasielgei labai drąsiai.

Auraja pajuto, kad jai užkaito skruostai.

– Drąsiai? Visą laiką baisiai bijojau...

– Bet neleidai baimei atimti kalbos dovanos. – Moteris nusišypsojo. – Ir įrodei, kad esi nepaprastai įžvalgi. Avorimas sako, kad esi protinga ir nepaprastai gabi mokinė.

Auraja nustebusi pažvelgė į žynį.

– Šit kaip?

– Taip. Ar kada nors svarstei rinktis žynės kelią? Tu vyresnė nei įprasta naujokams, bet dar ne per sena...

Auraja neteko žado.

– Labai norėčiau, bet mama... – Ji žvilgtelėjo į tėvus. – Mama serga. Aš ja rūpinuosi.

Mairės akys nukrypo į Aurajos motiną.

– Šventyklos gydytojai – patys geriausi šalyje. Jei vieną atsiųsčiau tavęs gydyti, ar leistum Aurajai dėtis prie mūsų?

Jausdama, kad iš jaudulio truputį svaigsta galva, Auraja vėl pažvelgė į priblokštus ir iš nuostabos akis išpūtusius tėvus.

– Nenorėčiau pridaryti jums tiek rūpesčių... – pagaliau pralemeno motina.

Mairė nusišypsojo.

– Žiūrėk į tai kaip į mainus: atiduodi naujokę žynę, o už ją gauni kitą, jau mokytą. Auraja labai gabi ir tų gabumų nederėtų iššvaistyti. Ką pasakysi, Auraja?

Auraja pravėrė burną ir taip pasigailėtinai suklykė, kad paskui dar daug metų jai buvo gėda šį šūksnį prisiminti.

– Būtų *nuostabu!!!*